

povești
ilustrate

Bine ai venit, primăvara!

POVEȘTI
ȘI ACTIVITĂȚI

corintjunior

Micuțul cuib

Maud Lindsay (1913)

Au fost odată ca niciodată două păsărele care construiseră un mic cuib într-un trandafir cățărător roz.

(Iar un băiețel le-a văzut, dar nu a spus nimănui,

Căci era un secret, și știa că nu trebuie spus oricui.)

Cuibușorul era rotund, confortabil și catifelat, iar când a fost terminat, pasărea-mamă și-a depus ouăle în el – cele mai drăgălașe ouă cu puțință!

(Iar micuțul și-a aruncat privirea în cuibușor,

Dar cu grijă, apropiindu-se binișor.)

Pasărea-mamă a rămas tot timpul în cuibușor, ca să păzească ouăle și să le țină de cald, iar când obosea, locul ei era luat de pasărea-tată.

(Iar băiețelul le privea pe amândouă, Întrebându-se ce va ieși din ouă.)

Zi după zi, pasărea-mamă clocea ouăle, dar într-o dimineață s-a ridicat în zbor, cântând cel mai drăgălaș cântecel. Tatăl cânta și el, căci se petrecuse ceva minunat! Ouăle mici și albastre se spărseseră și din ele apăruseră... ce credeți? Niște păsărele mici-mici care piuiau, ținându-și ciocurile în sus.

(Băiatul i-a numărat, unu, doi, trei,
Erau trei puișori mititei.)

Mama și tata erau ocupați întreaga zi, aducându-le de mâncare puișorilor.
(Și băiețelul le arunca firimituri de pâine,
Spunându-le: „O să vă mai aduc și mâine!”)

Puișorii au crescut foarte repede. Curând, erau deja pregătiți să învețe să zboare. Mama și tata le-au arătat cum să-și desfacă aripile și cum să-și țină piciorușele, iar puișorii s-au străduit să le urmeze sfaturile.

(Iar băiețelul zâmbea cu toată gura,
Căci erau tare nostimi cum se dădeau de-a dura!)

La început, puișorii zburau doar din trandafir pe pământ, dar când aripile le-au devenit puternice, au prins să zboare peste arbori, peste gard, în lumea largă.

(Iar băiețelul i-a privit cum zboară ușor,
Strigându-le: „La revedere, dragii mei puișori!”)

Iepurașii micuțului rege

Maud Lindsay (1913)

Într-o bună dimineață, când micuțul rege se sculă, văzu că toți iepurașii lui dispăruseră, și nimeni, nici măcar bufnița care stătuse trează toată noaptea, nu știa nimic despre ei. Erau niște iepurași albi, cu ochi roz și urechi roz, și vă puteți da seama cum se simțea micuțul rege când auzi că dispăruseră.

— Găsiți-mi iepurașii albi și vă voi da orice îmi veți cere, chiar și coroana de pe capul meu! le spuse el tuturor care veneau să-l vadă.

Bineînțeles că se apucară cu toții să caute iepurașii.

Prinții și prințesele, ducii și ducesele, conții și contesele și toate celelalte doamne alese și domni aleși de la curtea regelui suiră în trăsurile și porniră spre oraș ca să caute iepurașii, întorcându-se destul de repede, bucuroși nevoie mare. Nu dibuiseră iepurașii, în schimb cumpăraseră de la cofetă-

rie niște iepuri făcuți din dulciuri

și se arătau foarte încântați de ei înșiși.

— Sunt tare drăguți și atât de dulci... mult mai dulci decât iepurașii adevărați! spuneau ei, dar micuțul rege nu era deloc de părerea lor.

— Nu sunt buni decât să fie mâncați! spuse el, poruncind să fie duși în cămară.

Străjerii micuțului rege bănuiau că iepurașii fuseseră furați de regele din țara vecină. Astfel că trecură dealul ca să-i aducă înapoi, bătând din tobe: bum, bum, bum!

Uniformele lor erau roșii precum creștele cocoșilor și arătau curajoși precum leii, dar se întoarseră acasă fără iepurașii cei albi. Regele din țara vecină nu le văzuse nici măcar vârful urechilor.

— Mărite rege, spuseră atunci vânătorii, vulpile au furat iepurașii din cuștile lor. Noi vom merge să-i aducem înapoi și să aflăm de ce i-au furat!

Zis și făcut. Vânătorii plecară în pădure cu puștile pregătite. Bang, bang, poc! Făcură un tărăboi de nedescris, dar fără folos. Iepurașii regelui nu era nicăieri de găsit.

Servitorii se răspândiră atunci prin parc.

— Dacă e să fie undeva, spuseră ei, atunci aici sunt!

Și-i descrieră paznicului parcului cum arată iepurașii.

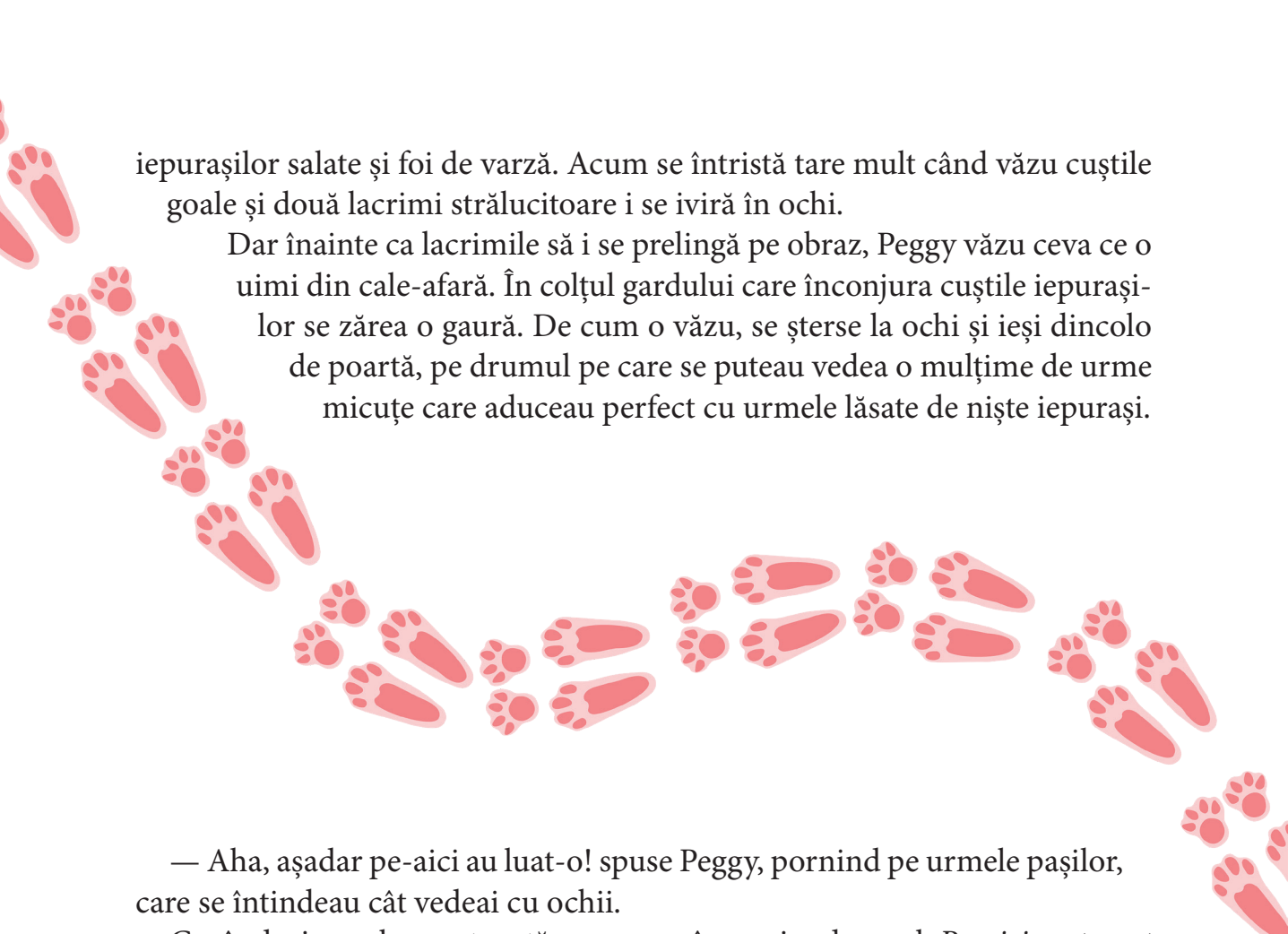
— Iepurașii albi cu ochi roz și cu urechi roz nu au voie în parc, le răspunse indignat paznicul.

Așa că servitorii se întoarseră și ei cu mâinile goale, așa cum făcuseră și ceilalți.

Grădinarul regelui dădu fuga în grădină, spunându-și în sinea lui: „Să vezi tu că nu mi-a mai rămas nicio frunză întregă!” Dar, ajuns în grădină, văzu că toate frunzele sunt la locul lor. Trandafirii roz tocmai își deschideau bobocii la soare, iar garoafele roz clătinau din cap în bătaia vântului. Însă nici urmă de iepurași cu ochi roz și urechi roz.

Mezina grădinarului, pe nume Peggy, merse mai întâi la cuștile iepurașilor. Firește că știa că nu-i va găsi acolo, dar trebuia să-și înceapă de undeva căutarea. Nimeni, nici măcar micuțul rege, nu iubea iepurașii mai mult decât îi iubea Peggy. Îi știa pe toți după nume, știa câți ani are fiecare și ce-i place fiecăruia să mănânce. În fiecare dimineață, după ce-și lua micul-dejun, ieșea din căsuța în care locuia cu mama și cu tatăl ei și mergea să le ducă

iepurașilor salate și foi de varză. Acum se întristă tare mult când văzu cuștile goale și două lacrimi strălucitoare i se iviră în ochi.

Dar înainte ca lacrimile să i se prelingă pe obraz, Peggy văzu ceva ce o uimi din cale-afară. În colțul gardului care înconjura cuștile iepurașilor se zărea o gaură. De cum o văzu, se șterse la ochi și ieși dincolo de poartă, pe drumul pe care se puteau vedea o mulțime de urme mici care aduceau perfect cu urmele lăsate de niște iepurași.

— Aha, așadar pe-aici au luat-o! spuse Peggy, pornind pe urmele pașilor, care se întindeau cât vedeai cu ochii.

Curând, ajunse la o potecuță cu care se încrucișa drumul. *Pe-aici au trecut iepurașii*, gândi Peggy.

— Iepurași, iepurași, iepurași! strigă ea, privind peste tot.

Dar nu văzu niciun iepuraș și nicio urmă. Peggy o luă la picior, când dădu cu ochii de un tufiș de trifoi verde, zdrențuit și ferfenițit, ca și cum... ca și cum...

— Dinți de iepuraș au ronțăit frunzele! strigă cu bucurie Peggy, luând-o la fugă pe potecuță și așteptându-se să vadă iepurașii după fiecare cotitură.

Dar nu îi văzu, deși se uită pe după fiecare copac și în toate ungherele și cotloanele de pe potecuță.

Din celălalt capăt al potecii porneau două drumuri. Unul ducea peste deal, spre regatul vecin. Pe el se vedeau o mulțime de urme, dar erau doar urmele lăsate de străjerii care porniseră și ei în căutarea iepurașilor albi. Celălalt drum ducea prin pădurile prin care trecuseră vânătorii. Pe el creștea iarba, iar florile își ițeau capetele pe deasupra ei, dar nu se zărea nici măcar o frunzuliță roasă de vreun iepure care ar fi trecut pe-acolo.

— Vai, vai, ce drum să aleg oare? se întreabă Peggy.

Dar abia termină de vorbit, că se și porni imediat o briză ușoară. Bătea dinspre grădina cuiva, iar Peggy își dădu seama de asta de cum adu-mecă aerul.

— Îmi miroase a varză! strigă, luând-o la fugă prin pădure, printre flori, până ce ajunse la grădina de verze a unei bătrânele.

Iar acolo, ronțâind frunzele de varză până la cotor, se aflau iepurașii micuțului rege! Peggy goni spre casă de-i sfârâiau călcâiele, iar când spuse tuturor că găsisse iepurașii, stârni o bucurie imensă.

— Îți voi da orice-mi vei cere, chiar dacă vei vrea și coroana de pe capul meu! îi spuse micuțul rege, și toate doamnele alese și toți domnii aleși se strânseseră în jurul fetei să audă ce avea să răspundă.

— O trăsură cu cai, șopti una.

— Un sac cu aur, șopti o alta.

— O casă cu pământ! strigă o a treia, căci toți voiau să o ajute pe fetiță să aleagă.

Dar Peggy știa ce vrea, fără să aibă nevoie de ajutorul cuiva.

— Dacă ai vrea, mărite rege, spuse ea, făcând o plecăciune, aș vrea să am și eu un iepuraș alb.

Și, să nu-ți vină să crezi, micuțul rege îi dădu chiar doi!

Primăvara aduce cu ea suflu nou și întâmplări dintre cele mai minunate: pe lângă începuturi, sărbătorim natura, speranța și viața.

Pregătește-te de venirea primăverii cu această colecție de povestiri cu iepurași zglobii și năstrușnici, cu flori care prind viață și cu ilustrații încântătoare! La final te așteaptă câteva surprize și activități menite să te distreze și să-ți testeze dibăcia!

„Ușa de la cameră se deschise, și intrară și mai multe flori în pas de dans. [...] Mai întâi intrară doi trandafiri superbi, care purtau pe căpșoare coroane de aur [...] Erau urmați de micsandre și garoafe dintre cele mai frumoase, care făceau plecăciuni către toți cei prezenți. De asemenea, cu ei venea și muzica. Maci și bujori dintre cei mari duceau cu ei păstăi de mazăre drept instrumente, suflând în ele până ce se înroșeau la față.”

(Florile micuței Ida, de Hans Christian Andersen)

ISBN: 978-630-361-234-8

9 786303 612348

www.edituracorint.ro

6+